

Hayvan gibi değil, insan gibi yaşamak için neler vermezdik

Hayvan gibi değil, insan gibi yaşamak için neler vermezdik. Hayvan gibi değil, insan gibi yaşamak için neler vermezdik. Çünkü insanın şerefi yalnız yaşamasında değil; nimetleri izzetle tatmasında, rızkını edeple almasında, aklıyla fark etmesinde ve secdeyle Rabbine yönelmesindedir.

Hayvanlarla Kıyas Edince

Farz-ı muhal olarak, insanlara dünyaya gelmeden önce şöyle denilseydi: “Ya rızkınızı ellerinizle alacak, sofraya oturacak, bardağı tutacak, kaşığı kullanacak ve bunun karşılığında her gün beş vakit namaz kılacaksınız. Yahut hayvanlar gibi yere eğilip ağızınızla yiyeceksiniz; fakat hiç ibadet etmeyeceksiniz.”

Şüphesiz bütün insanlar ibadeti kabul ederdi.

Bir Kedi Gibi

Yine denilseydi ki: “Ya önünüze konulan çorbayı kaşıkla içeceksiniz ve Rabbinize ibadet edeceksiniz; yahut bir kedi gibi eğilip dilinizle yalamak zorunda kalacaksınız; fakat hiç ibadet etmeyeceksiniz.”

Kim ibadetsizliği tercih ederdi?

Bir Koyun Gibi

Yine denilseydi ki: “Ya sofrada oturup rızkınızı temiz ellerinizle yiyeceksiniz ve namaz kılacaksınız; yahut bir koyun gibi başınızı yere eğip bütün ömrünüzü otlayarak geçireceksiniz; fakat ibadet etmeyeceksiniz.”

Herhâlde hiç kimse ikinciye istemezdi.

Bir Kuş Gibi

Yine denilseydi ki: “Ya eliniz olacak, meyveyi tutup ağızınıza götüreceksiniz ve ibadet edeceksiniz; yahut bir kuş gibi her lokmayı gagalayarak yemek zorunda kalacaksınız; fakat ibadet etmeyeceksiniz.”

İnsan, yalnız şu nimetin hatırı için bile secdeye razı olurdu.

Bir Köpek Gibi

Yine denilseydi ki: “Ya suyunuzu bardağa doldurup izzetle içeceksiniz ve namaz kılacaksınız; yahut bir köpek gibi başınızı kaba eğerek içeceksiniz; fakat hiç ibadet etmeyeceksiniz.”

Hangi insan bunu kabul ederdi?

Ellerin Yerine Pençeler

Yine denilseydi ki: “Ya parmaklarınız olacak, yazacaksınız, tutacaksınız, düğme ilikleyeceksiniz, Kur’ân okuyacaksınız ve ibadet edeceksiniz; yahut elleriniz pençe şeklinde yaratılacak, ince işlerin hiçbirini yapamayacaksınız; fakat ibadet etmeyeceksiniz.”

Bir tek başparmağın kıymeti için bile insanlar namazı seve seve kabul ederdi.

Aslan Misali

Farz-ı muhal olarak, insanlara dünyaya gelmeden önce şöyle denilseydi: “Aslan gibi ormanların kralı olacaksınız; güçlü, heybetli, korkusuz gezeceksiniz, fakat ibadet etmeyeceksiniz. Yahut insan olacaksınız; aklınız, kalbiniz, diliniz, şuurunuz olacak ve her gün beş vakit namaz kılacaksınız.” Elbette insanlık şerefini bilen herkes, beş vakit namazla beraber insan olmayı tercih ederdi.

Eşek Misali

Yine denilseydi ki: “Eşek olacaksınız; yük taşıyacak, dayak yiyecek, yorulacak, fakat ibadet etmeyeceksiniz. Yahut insan olacaksınız; zahmet çekecek, imtihana girecek, fakat aklınızla anlayacak, kalbinizle iman edecek, alnınızı secdeye koyacak ve beş vakit namaz kılacaksınız.” Hangi akıl sahibi ibadetsiz hayvanlığı, namazlı insanlığa tercih ederdi?

Netice

Bugün sofraya otururken insan olduğunu bile fark etmiyor. Hâlbuki eline, parmaklarına, dik duruşuna, lokmasını ağızına götürebilmesine, suyu bardağından içebilmesine dikkat etse anlayacak ki; kendisine verilen yalnız rızık değil, rızık **insana yakışır şekilde yiyebilme nimeti** de verilmiştir.

İşte beş vakit namaz, yalnız bu nimetin bile bedeli olamaz. Nerede kaldı gözün, kulağın, aklın, hafızanın, imanın ve İslâmiyetin şükrü... Kulun ibadeti bir ödeme değil; ancak sonsuz nimetler karşısında aczini ve minnetini ilan etmesidir.